

RODICA OJOG-
BRAȘOVEANU

STILET
CU
ȘAMPANIE

Ediția a III-a

NEMIRA

Coperta: Oana BĂNDĂRĂU, Ana NICOLAU
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Lector: Angela DUMITRICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA

Stilet cu șampanie / Rodica Ojog-Brașoveanu. - Ed. a 3-a. - București :
Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0894-8

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
STILET CU ȘAMPANIE

© Nemira, 2014, 2015, 2020

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0894-8

Capitolul 1

Un calendar de masă arăta 31 decembrie 197... Maiorul Minerva Tutovan rupse instinctiv fila. Se aflau în dimineața zilei de 1 ianuarie, iar lângă rafturile bibliotecii zăcea cadavrul inginerului Dan Manu, cu un cuțit înfipt între omoplați.

După toate aparențele, criminalul acționase prin surprindere, nelăsând timp victimei, un bărbat tânăr și robust, să opună vreo rezistență. În odaie nu existau urme de luptă, dar, firește, nu trebuia omisă posibilitatea ca acestea să fi fost înlăturate ulterior.

„Un tip perseverent până la încăpățănare“, observă Minerva privindu-i bărbia puternică. Descoperi într-un sertar o fotografie recentă de familie. Ochii inginerului cercetau înfrigorat chipul femeii. Cora Manu semăna cu un înger cu plete de argint, firav, trist și puțin speriat.

„Original, în orice caz... Să mai fii îndrăgostit de nevastă-ta după paisprezece ani de căsnicie e ceva!“

În timp ce medicul legist își aranja instrumentele, Minerva încercă – exercițiul o stimula nespus – să reconstituie personalitatea inginerului inventariind obiectele din încăpere. O bibliotecă exclusivă – doar cărți de specialitate, câteva romane de Huxley și un manual de conversație în limba germană –, o

masă de lucru, un divan, covoare bune, tablouri remarcabile. Străbătuse toată casa, o vilă cu paisprezece încăperi, și constatase că soții Manu nu au un dormitor comun. Față de felul în care arăta soția inginerului, amănuntul i se păru notabil.

Într-o cutie de lemn, găsi un pumn de mărunțiș. Cele mai multe monede erau de zece și cincisprezece bani. Asemenea pușculițe țin în general bătrânii. Când ies pentru târguieli, nu uită să-și umple buzunarele cu metal. Îi sperie acei „și șaptezeci și cinci sau optzeci și cinci de bani“ la care casieritele n-au de obicei rest. Atunci răsfiră tacticos banii exacti, cu satisfacția de a le fi jucat un renghi. Cei din spate bombăne exasperați și când le vine rândul procedează la fel.

Hârtiile de pe birou erau așezate milimetric, creioanele ascuțite impecabil. Minerva recapitulă: „Încăpățânat, îndrăgostit, ordonat și în niciun caz risipitor“.

- Vă interesează, presupun – declară medicul cu convingerea că face un banc grozav – ora la care s-a comis crima.

- Da' de unde, mă așteptam să-mi spuneți ce credea despre farfuriile zburătoare.

- După autopsie. Deocamdată, cert e că victima a decedat între orele unsprezece și jumătate și unu dimineața.

- *O crimă de revelion*, rosti Minerva pe gânduri.

- Oricum, aveți de-a face cu un asasin original.

- Sunt o norocoasă.

Se retrase lângă ușă, încercând să nu stingherească activitatea echipei operative. Oamenii își vedeau de treburi cam țepeni. Maiorul Minerva Tutovan făcea parte dintre anchetatorii care nu pun mare preț pe somnul și pingelele subalternilor.

- Am nevoie de cât mai multe fotografii cu cuțitul în plan detaliu. După ce isprăviți aici, ridicăți urmele din camera Corei Manu. Cora Manu este soția victimei, băieți, femeia blondă din hol pe care ați măsurat-o din toate unghiurile, cu un interes strict profesional, nu mă îndoiesc. Camera se află pe stânga. Îmi fac mari speranțe că o să dați de ea, chiar dacă azi-noapte a fost revelionul. Insistați asupra ferestrei. A fost forțată.

Un ofițer tânăr, care cerceta pereții cu lupa, își reprimă un chicotit. Minerva arboră ceea ce alții ar fi trebuit să-și închi- puie că era un surâs dulce.

– Îmi plac colaboratorii veseli. Voi face tot posibilul să lucrăm cât mai des de aici înainte.

Tânărul se îndoi brusc, de parcă ar fi primit un pumn în plex.

Procurorul dispuse transportarea cadavrului la Institutul Medico-Legal. Schimbă câteva impresii cu Minerva și părăsi casa inginerului Manu odată cu echipa operativă.

Minerva răsfoi câteva numere dintr-o revistă tehnică străină descoperite în biblioteca inginerului. Avu sentimentul incert că ceva nu e în regulă și le puse deoparte.

Locotenentul Dobrescu urcă oftând scările. Pleoapele um- flate de nesomn se închideau peste ochii albaștri. Abia se întor- sese de la revelion când îl sunase Minerva. Se uită la ea cu un sentiment de invidie. Avea o înfățișare proaspătă și părea încân- tată. Ai fi zis că-și dorise din tot sufletul să-i pice pe cap o crimă chiar în dimineața zilei de 1 ianuarie. Dacă ar fi îndrăznit s-o întrebe cum a petrecut revelionul, i-ar fi povestit probabil că s-a simțit admirabil în compania papagalului Keops și a cătelului Spiridon, rezolvând integrale și ecuații de gradul 17 sau 117 – Dobrescu nu știa exact și nimic nu-i era mai indiferent pe lume¹. Fiind sărbătoare, adăugase așa, de la ea, și câteva probleme sub- tile de geometrie în spațiu.

– Scandeață ce-ai făcut concret, tare și cu dicție!

---

¹ Cu circa zece ani în urmă, Minerva predase matematica la un liceu din Capitală. Dobrescu îi fusese elev, dovedind aptitudini firave pentru această disciplină. Corigența de clasa a IX-a a avut darul să-i apropie. Ulterior, lo- cotenentul o visa și noaptea, în vreme ce Minerva persevera în convingerea stranie că trigonometria și algebra i-ar fi indispensabile în viitoarea carieră de jurist. După absolvirea Facultății de Drept, avu surpriza să fie repartizat sub ordinea maiorului de Securitate M. Tutovan. Vezi: *Omul de la capătul firului, Spionaj la mănăstire și Minerva se dezlănțuie*.

- M-am dus întâi la colegii de birou ai lui Manu. Unul e la Sinaia, celălalt la maică-sa, la Bacău. Am avut mai mult noroc cu Predescu, șeful serviciului Personal.

- N-ar putea spune și el același lucru, râse Minerva.

- Ce să discutăm! S-a uitat la mine ca la o fantomă. Când mi-a deschis, ținea în mână lingura. Nefericitul era la ciorba de potroace. Alături, musafirii, sau ce-or fi fost, chiuiau, un magnetofon urla și un țânc de vreo cinci ani a început să mă sorcovească. Mi-a urat un an bun, cu un șef duios, ce-a auzit și el de la taică-său... Nu știa că eu personal nu mai am ce să-mi doresc. Mi-a fost destul de greu să-l fac să priceapă de ce nu dormeam la ora aia.

Ochii Minervei luceau. Se amuza strașnic închipuindu-și scena. Locotenentul, speriat să nu adoarmă pe scaun, se ridică.

- În sfârșit, datele inginerului sunt următoarele: are cinci invenții importante la activ, în domeniul militar, a absolvit Electronica în '55, a stat trei ani la specializare în Anglia, are patruzeci și patru de ani, s-a însurat de paișpe, se împlinesc zece de când a fost angajat prin transfer.

- ...Și optâșpe de când i-a trimis tanti Aglaia salutări din Slănicul Moldovei, îl întrerupse Minerva. Mă interesează ce fel de individ era, Dobrescule!

- Prezenta un complex interesant de calități și defecte. Reproduc textual caracterizarea lui Predescu: dur, chiar brutal, încăpățânat, sarcastic cu colegii și ranchiunos. Nu se bucura de simpatie în rândul salariaților. În schimb, extrem de capabil, fecund în idei, de o cinste ce nu poate fi pusă la îndoială. În ultima vreme, sesizase un soi de detașare în atitudinea inginerului. Manifesta oarecare indiferență pentru activitatea institutului. Predescu presupune că lucra intens acasă, în ciuda avertismentelor repetate.

- Era prima chestie pe care trebuia să mi-o spui, băiete! Minerva sări de pe scaun și începu să măsoare agitată încăperea. Lucra acasă... O să ne uităm mai atent prin hârtiile lui. Hm, cunosc genul! „Am nevoie de liniște... la birou urlă telefoanele, toți năucii deschid ușa să-ți comunice punctul lor de

vedere în legătură cu reflexele lui Răducanu sau ce bine arată Mimi de la secretariat după divorț. Te cheamă tov director, dați bani pentru pepsi că a venit o delegație... Așa, stau acasă, mă închid în odaie, beau o cafea, papuci, pijama, nevastă-mea umblă pe vârfuri, iar soacră-mea în capot cu flori își face o mască cu gălbenuș de ou.“

Dobrescu se așază iar. Nu-i trecea prin minte ce căuta în toată harababura aia masca cu gălbenuș de ou, dar era prea obosit ca să mai încerce să ghicească. Minerva îl măsură din cap până-n picioare.

– Te clatini ca o barză chioară! Du-te la nani, băiețș.

Locotenentul tresări. Se dezmetici atât de brusc, încât se simți săgetat de o durere ascuțită în ceafă.

– Nu e cazul.

– Te aștept exact la patru și jumătate tot aici. A! Ce se aude cu ceilalți locatari?

Dobrescu făcea eforturi să țină ochii deschiși.

– Pe Toni Contaș, socrul lui Manu, l-am prins în ultima clipă. Pleca într-o excursie la Predeal. În sfârșit, mi-a spus că ia primul tren. Geologul Mihai Șerbănescu e în avion acum – preciză privind-și ceasul –, cursa de douăsprezece și jumătate.

– Am făcut o socoteală, Dobrescule. Știi câți inși locuiesc în hurdubaia asta? Nouă, claie peste grămadă.

– Sunt paișpe odăi.

– Ei și? Eu cred că le place vânzoleala. Cei mai mulți dintre ei aveau posibilitatea să se mute sau să-și cumpere un apartament, dar n-ar mai fi fost vesel. De, gusturi! La fel de bine îți poți petrece toată viața într-un camping... Ce faci, băiete?

Locotenentul adormise pe scaun. Minerva îi trecu zâmbind mâna prin păr. „Tot copil a rămas!“

– Nu mi-aș fi închipuit pentru nimic în lume că mă voi mai întoarce vreodată. Și, culmea, abia au trecut treizeci de ore de când am plecat definitiv.

Mihai Șerbănescu se prăbușise în fotoliul inginerului – Minerva decisese ca ancheta să se desfășoare în camera

victimei – și privea tulburat obiectele din jur. Era înalt, suplu, cu o expresie francă.

„Tipul de intelectual cu succes la cucoane, fără să facă prea mult caz de asta...”

Locotenentul Dobrescu lua conștiincios notițe. Gândul că dormise un ceas și jumătate sub privirile Minervei îl trezise complet. Maiorul Tutovan își ridică sprâncenele care se pierdeau sub bretonul aspru și gros.

– Ce înseamnă definitiv?

– Sunt geolog.

– Înțeleg, o profesiune nomadă.

– Aproximativ. Am fost transferat începând cu 1 ianuarie în T., unde s-a deschis un șantier.

– Sunteți rudă cu familia Manu?

– Nu, am alte păcate... Acum doi ani i-am fost recomandat lui Jack Moraru, unchiul inginerului. Căutam o locuință provizorie și notarul s-a oferit să-mi închirieze o cameră. Mi-au plăcut grădinița, zorelele cățarate pe zidăria casei până în balcon. Vara, vila are o înfățișare romantică. În cartier i se spune căsuța albastră sau căsuța cu zorele... Am acceptat fără să mai stau pe gânduri, deși...

– Deși chiria era substanțială... Jack Moraru, dacă rețin bine, e un tip în vârstă, pleșuv?

– Aveți memorie.

– Nu mi-a făcut impresia că ar mulge vaca fără să-i rupă ugerul.

Mihai Șerbănescu zâmbi.

– Așa e.

– L-ați cunoscut bine pe Manu? Făcând diferența, evident, între un „bună ziua” și „ce mai faci” de circumstanță și o cunoștință aprofundată, în care se schimbă lovituri de pumni și amenințări cu tribunalul.

Geologul se uită o clipă în ochii mari ai Minervei, parcă surprins de întrebare. Avu un gest vag cu mâna în care ținea țigara.

- Manu dorea să fie lăsat în pace. În cercurile de specialitate se discută, mă rog, se discută, despre el, cu multă risipă de elogi. Un inginer foarte talentat, căpos, dar integru, o minte avântată.

- Mă interesează opinia dumneavoastră.

- Lăsând la o parte aspectul profesional, a fost un bărbat dificil. Există un gen... Când pleca de-acasă, toată lumea respira ușurată, fără un motiv anume. Se enerva repede, din nimic, și nu avea simțul umorului.

Minerva începu să râdă.

- O observație interesantă.

- Nu întâmplătoare. Oamenii care nu știu, nu pot să râdă, au o optică specială și aptitudinea incomodă de a descoperi tot ce e mai rău într-un individ. Caută defecte cu lumânarea și nu le iartă.

- S-ar putea să aveți dreptate. Obișnuia să lucreze acasă?

- Probabil.

- Ce anume?

- N-am idee.

- Spuneți-mi sincer, v-a surprins cu adevărat moartea inginerului?

Chipul lui Șerbănescu se întunecă. Nu răspunse imediat. Dădea impresia că-și caută cuvintele.

- Dacă m-a surprins... Și da, și nu. Niciodată nu ești îndeajuns de bine pregătit să primești un dezastru, deși, teoretic, îl așteptai poate. Mai intervine și autocenzura: mi se năzare, exagerez, am nervii oboșiți... În sensul acesta m-a surprins. Pe de altă parte, evenimentele din săptămâna trecută, întreaga atmosferă din casă prevesteau nenorocirea.

- Adică?

- În seara de Ajun, pe 24 decembrie, montam bradul în hol. Ușa de la camera Venerei Contaș, sora vitregă a doamnei Manu, era întredeschisă. Aveam sentimentul neplăcut că ne pândește.

- De ce ar fi făcut-o?

- Habar n-am! Pe lângă ursuzenia ei, dispoziția cotidiană a inginerului părea de-a dreptul înviorătoare. Într-un fel, Dan Manu și Venera semănau, nu riscai să mori de răs când erai cu

ei la o petrecere. Toni Contaș, tatăl Corei, rămăsese cu gândul la amicii de la Capșa, Jack bătea câmpii ca de obicei, pianista plutea în nori... Adăugați tensiunea, neliniștea de care vă vorbeam și o să aveți imaginea Ajunului.

– Ceilalți nu remarcaseră nimic?

– N-aș putea să vă spun. Când vor, toți pot deveni ermetici, cu excepția Georgetei Penciu.

Minerva își încruntă sprâncenele fine.

– N-am reținut, cine-i persoana?

– Verișoara lui Dan Manu și mama teribilului Titel. Agățam toate flecurile acelea strălucitoare în pom și nu-mi puteam reprima o senzație de neliniște. Mă simțeam exact ca un șoarece care se știe privit prin gaura cheii de o pisică...

Venera Contaș urmări un timp agitația din hol, apoi continuă să scrie:

***

Alaltăieri am împlinit patruzeci și șapte de ani. Firește, Cora a uitat să mă felicite. Spun firește, pentru că pe Cora n-a interesat-o niciodată nimeni. Este atât de convingătoare în indiferența ei, încât uneori am sentimentul că se ignoră și pe ea. Mai mult m-a surprins Toni... Mă obișnuisem cu cele câteva garoafe ori fire de liliac, cu zâmbetul lui discret amabil, cu sărutarea ștearsă pe tâmplă, cu privirea lui particulară care se asigură mereu: „Noi doi am rămas aceiași prieteni buni, Venera, nu-i așa?”

Ce ciudat mi se pare să gândesc despre Toni că a îmbătrânit! Nu i-am spus niciodată tată, nu i-a spus nici Cora, fiica lui, dar tinerețea, vârsta, nu stă în apelative. Cred că în adâncul sufletului, s-a simțit toată viața liceanul fermecător din 1920. Ce departe suntem de el! Eu, Cora, ceilalți...

Alaltăieri am împlinit patruzeci și șapte de ani. O noapte de veghe la lumina albastră a lămpii, cu amintiri, cu acel plin de nostalgie „acum treizeci de ani”, cu fotografiile răsfirate pe pernă. Un set semnificativ din care lipsesc biberonul, nudul buccalat, gânguritul. Toate au rămas acolo, la orfelinatul din strada

Lycurg, în casa aceea roșie, cu acoperiș turtit, înconjurată de mesteceni. Când Toni m-a înfiat, ninge...

Mă gândeam și aveam sentimentul că-mi fac testamentul. Bacalaureatul, licența, primul an în învățământ... Sunt scundă, stearsă, plinuță încă de pe-atunci. Taiorul cade țeapăn, violetele – neașteptată cochetație – țipă pe reverul jachetei. În ochi nu se citește nimic. Nici măcar eu nu pot desluși un atom, un grăunte din fericirea aceea covârșitoare...

Venera Contaș ridică ochii din caiet. Zări poalele bradului montat în hol, o bucată din rochia argintie a Corei, un glob enorm roșu. Inginerul Manu stătea pe canapea cu capul întors.

Venera îl văzu și-și mușcă buzele. Șopti mocnit, fără să-și descleșteze fălcile:

– Am să-lucid!

Ajuncea până la ea mirosul de vanilie, scorțișoară și rom, aroma specială de seară de Crăciun. Cu un zâmbet răutăcios înghesuit în colțul buzelor, Venera își imaginează chipul transpirat al Georgetei în fața cuptorului încins. Și-a legat desigur cărlionții cu un tulpan, își îndoaie oftând trupul gros, smulge un pai din mătură și încearcă dacă sunt copti cozonacii. Cu pana de găscă muiată în albuș, le dă lustru. Georgeta trăiește clipe de real triumf. De trei zile se agită, mestecă, frământă, transpiră, piulița nu tace.

Venera stinse lumina și se rezemă de uscior. Putea pândi comod prin crăpătura ușii ce se petrece în hol.

Cozonacii Georgetei sunt vestiți. Înalți, pufoși, „bine lucrați“, rămân proaspeți două săptămâni. Isprăvise înainte de război o școală de menaj. Când profesoarele voiau să trântescă o elevă apelau la cozonaci. Un subiect detestat, alături de dulceață și tortul Saint-Honoré.

„Hm...“ Venera clătină capul. „Povestește-i azi unui școlar că pe maică-sa au picat-o la examen prin '30 sau '35, pentru că nu i-a ieșit suficient de învultă panglica de zahăr la un tort Saint-Honoré!“

Rochia argintie a Corei îi flutură prin fața ochilor.

- Poftim?

Era frumoasă. „Atât de constant și egal frumoasă“, gândi Venera, „încât nu ți-o mai poți închipui altfel“.

Mihai Șerbănescu zâmbi. Se clătină pe scaun gata să cadă. Avea o siluetă suplă – siluetele acelea care par elegante orice ai pune pe ele –, ochi negri vioi, o frunte lată. Obrazul se îngusta brusc spre bărbia bine rasă, aproape albastră.

- Ți-am cerut steaua. De cinci minute ți-o cer.

- Scuză-mă.

Cora scotoci în cutiile lungi înșirate pe masă. Unele jucării aveau peste patruzeci de ani. Venera le știa bine: steluțele albe, care-i plăceau cel mai mult, piticii încărcăți cu saci plini de daruri, nașterea Domnului din carton suflat cu praf de betea. Când arhitectul Contaș o înfiase, Cora încă nu se născuse...

- Magnific! se extazie zgomotos Jack Moraru bătând din palme.

Chipul Venerei se întunecă. După Dan, cel mai mult îl ura pe unchiu-său. Unchiul lui Dan, firește. „Avar, canalie și lipsit de demnitate. Aceași familie...“

Și se întrebă a suta, poate a mia oară, de ce se căsătorise Cora cu Dan.

Jack Moraru ocoli pomul, călcând stângaci printre hârțiile împrăștiate. Purta un halat vechi, croit larg ca o giubea. Pe chipul palid, sprâncenele stufoase păreau lipite. Craniul pleșuv, fără un singur fir de păr, se îngusta spre creștet ca un ou. Colegii mai tineri de la notariat îi spuneau Yull Briner.

Ciupă galant bărbia Corei.

- Ce gust are fetița asta! Tot ce face e desăvârșit.

- Nu fac nimic, Jack, murmură, dându-l ușor, dar ferm la o parte.

Notarul o măsură puțin deconcertat și se îndreptă nehotărât spre pian. O femeie în vârstă, verișoara lui Dan, își plimba degetele pe claviatură. Venera Contaș n-o vedea, dar și-o putea lesne închipui, îmbrăcată ca de obicei sumar, în chimonou transparent ori în vreun furou.

„O aiurită cumsecade. Cea mai cumsecade din neamul lor.“

Când întoarse capul spre notar, i se văzu profilul șters, lipsit de fermitate. Șuvițele rare, prost vopsite, spânzurau într-un pieptene. Jack îi puse mâna pe umăr.

- Ții minte, Elenuțo?

- Țin! râse femeia și atacă primele măsuri din *Stille Nacht*. În fiecare an mă întrebî aceiași lucru. Și pe mine, și pe Geta. Crăciunul de la nenea Ianache... Devii monoton, Jack!

Își înfipse brusc degetele în claviatură, apăsă puternic pedala și transpuse îndrăcit melodia pe jazz. Cânta cu umerii, cu mâinile, cu tot trupul. Taburetul de catifea roșie gemea.

Venera Contaș surâse. O nebună... Elena era o pianistă fină, interpretă desăvârșită a lui Mozart, Schumann, Chopin. Rar de tot, ca să nu-și strice mâna, tapa – alt termen de-al lui Jack – melodii de jazz sau *blues*-uri, reminiscență a unei scurte și vifoase idile din timpul războiului cu un aviator american.

Notarul exclamă consternat:

- Elena! Pentru numele lui Dumnezeu! E o blasfemie!!

Își astupă ostentativ urechile. Geologul Mihai Șerbănescu râdea încântat. Toni Contaș surâse șters. Îl asculta cu jumătate de ureche pe ginere-său, Dan Manu, fredonând în minte melodia.

Dan îi surprinse zâmbetul. Același zâmbet îndepărtat, lipsit de consistență, ca al Corei. Un zâmbet care te scotea din sărite, dincolo de care nu puteai pătrunde. Când cineva zâmbește așa, te poți aștepta la orice sau nu știi la ce să te aștepți. Își ridică privirea spre Cora. Pe chipul delicat și transparent, ochii parcă veșnic înlăcrimați erau nefiresc de mari. Pletele argintii, foarte lungi, îi dădeau un aer de fantomă. „Fum și argint“, observase cândva geologul, iar Venera Contaș reținuse expresia. O definiție perfectă a Corei. „Când o privești, sentimentul de imaterial nu te părăsește. Gândul se formulează singur: astfel de fapte nu îmbătrânesc niciodată.“

„Deși mă întreb – Venera își sprijini bărbia de canat – dacă impresia nu-i falsă, construită din recuzite. Oare fardată la fel ca toate femeile, fără bucelele astea de strigoi, fără sticla de whisky în poșetă, îmbrăcată în rochii normale, râzând mai des